

EN LA MORT DE SALVADOR CLOP

RAIMON OBIOLS

En Salvador Clop havia vist la mort de fit a fit, a l'edat de vint anys, quan, en plena repressió contra el POUM, un grup d'estalinistes (que no devien ser gaire més grans que ell), li muntaren un simulacre d'afusellament contra les tàpies del cementiri de Lleida.

Ha mort, més de seixanta anys després, el passat vint-i-nou de setembre, mirant de fit a fit els seus companys i companyes socialistes, després d'adreçar-los unes paraules en l'acte de commemoració dels 70 anys de la formació del POUM.

En Clop s'aixecà a parlar afectat per l'atac que unes hores abans havia patit Manel Alberich, amb qui havia preparat l'acte commemoratiu, amb una emoció que els ha fet caure a tots dos.

Després d'un parlament, enèrgic i precís, esplèndid, amb algun toc d'ironia ("*durant la guerra, vam tenir alguns problemes*"), caigué fulminat, davant una sala posada dempeus enmig d'un únic crit d'esglai.

El seu va ser un darrer missatge de combativitat, fidelitat i confiança. En Clop, com molts dels seus vells companys i companyes, tenia una força enorme, que no venia del fanatisme o del doctrinarisme crèdul sinó d'una confiança de fons, inalterable, en la seva aposta juvenil per la classe obrera, pels companys i companyes, pels ideals d'igualtat i llibertat del socialisme.

El vaig conèixer fa molt anys (en tenia jo disset) i l'he vist sempre igual: disponible i desinteressat, autònom, actiu, solidari... i lliurement crític, quan així ho creia convenient. Sempre amb un punt d'ironia.

Estava vacunat - potser des d'aquella nit terrible al cementiri de Lleida - contra les deformacions catastròfiques que tan mal han fet a la causa del socialisme en el segle XX: el sectarisme, la disciplina cega, el temor reverencial i l'adoració acrítica dels dirigents, el fanatisme violent.

Representava, així, el millor del moviment socialista català empeltat pel moviment llibertari, amb la seva revolta, no sols contra l'explotació econòmica i social i l'opressió política, sinó també contra l'"adoració de l'home per l'home", contra les relacions de poder entre les persones, les servituds polítiques, doctrinals o d'aparell.

Les clares i enèrgiques paraules que pronuncià en Clop abans de morir, les recordem ara, retrospectivament, com el missatge col·lectiu d'una magnífica generació de lluitadors, molts dels quals el PSC tingué l'honor (del qual hauria de ser sempre digne), d'acollir en els seus rengles: Pané, Fernández Jurado, Pep Jai, Benaiges, Portela, Maria Rovira, Coll, Ximenis, Pilar Santiago, Teresa Carbó, Fuster, Gayolà, Gironella, Casablanca, Padrós, ... i m' en deixo.

Tots ells, extraordinaris, potser irrepetibles.

I, sobretot, irreductibles. No foren vençuts per cap enemic, sinó pel temps i els records.